

1. maí 1993.

Betragtninger fra sofa-
hjørnet.

Kom maj du søde milde
og fri mig for den vrede,
som reiste sig som en bølge
den 1. februar. Så frysende
vred blev jeg, at jeg for-
mentlig folte røg og damp
stå ud af ører og næsebor,
og den vrede er blevet nær-
et, hver dag lige siden, for
magen til gang pop og pjank
skal man lede længe efter.

Medens 2 dygtige, effek-
tive, helt nybagte regerings-
ledere, assisteret af 3
kvindelige, alvorligt arbej-
dende ministre + Jógvan
Sundstein, sled i det for at
klare en alvorlig krise, lav-
ede SVF noget, de selv nok
troede var TV-dækning,
men det var i den grad under
lavmålet. Hver time stillede
en af de 2 »super« reportere
sig foran kameraet, men
hvat fortalte de os? Åh jo,
meget seriøse ting, såsom at
Marita havde glemt nøglen,
nøglen til hvad? Til et sted,
hvor man kunne få varmet
næsen, for »det var så synd
for lille Snær »undskyld«!
jeg mener selvfølgelig
Trónd. Koldt var der jo der-
nede, især på de gabende
tomme gange i Statsminis-
teriet, hvor de 2 »super-dup-
er« Havnar TV stjerner
traskede rundt hele dagen
og opdagede at man ikke
var spor interesseret i, at 2
lysende stjerneherre fra
kommet til byen. Næh.
Danmark sov længe, som
sædvanlig denne søndag
morgen, tænkt hvilken fræk-
hed. Ingen røde løbere, ing-
en fanfarer, selv embeds-
mændene syntes, det var
vigtigere at få det presseren-
de stykke ekstra arbejde fra
hånden, end at pudse glori-
en på Føroya's superstars og
så havde man den uhorste
frækhed at holde kaffe-
pause og »stuttileika sær
øfort«, medens lille Snær
stod udenfor og fik ingen-
ting, det var så synd i ham,
og så grinede de endda, de
fæle danske regerings-
embedsmænd, og det må man
sandelig ikke, når Føroyar
står udenfor døren med
tiggerstaven og beder om en
skærv, (for Gud ved hvilken
gang), men stadig knejser
med nakken og tror, at han
nok bliver lukket ind også,
så han måske kunne få fært-
en af lidt »gammel dansk«,
det ville lune gevaldigt, når
man er kold og slet ikke for-
står, hvorfor man er lukket
ude. Og så — fastslå det,
hvem der kan — ville Stats-
ministeren hellere smutte en
anden vej ud til en fortjent
pause end stoppes af fru
Hentze og hendes evigt gen-
tagne spørgsmål. Jamen dog
— jamen dog, man blev så
befippet, at man sluttede fra
Christiansborg og så fik
man den store finale, nu
kunne man slå gækken løs,
væk med de påtagne alvor-
lige miner, nu skal der være
sjov i gaden.

Så Árni Gregersen gav
den hele armen og fik skabt
en parodi, som for alvor fik

Dagbogslade

Betragtninger fra sofa-
hjørnet 1. maí 1993

vreden til at flamme i os sag-
esløse licensbetalere, hvad
pokker var det, de gik og
lavede den dag — de tre —
Hentze, Djurhus og Greger-
sen? Robotter var de blevet,
det var ihvertfald ikke sådan
en omgang hø og hakkelse,
der havde fået os Sjövarps-
fans til at give dem stjerne-
status for deres store dygtig-
hed og saglighed og forbløf-
fende store viden.

Nå, men, man poppede
videre, man skrabede bund-
en, for et eller andet skulle
man jo slutte dagen med, og
det blev så Z. Wang og Óli
Breckmann (eller Breckman
som danskerne kalder ham)
og de to fik omgående jord-
et al sund fornuft. Hr.
Wang er så ynkværdig at
høre på, at vi var lige ved at
få medlidenhed med ham,
som man har med små vov-
vover, der render rundt i ud-
kanten af det store hund-
slagsmål og slet ikke kan
komme op i legen, man bare
står og bjæffer og bjæffer i
god afstand. Hr. Wang er
en kuriositet, som burde an-
bringes i et vokskabinet,
sammen med W. C. Fields
og Benny Hill.

Men nu kastede Árni
Gregersen sit trumfkort på
bordet — Socialist-for-
skrækkeren Óli Breckman
— stur-stur mimmer — på
slap line, helt uden jordfor-
bindelse, kastede han sig ud
i æteren med sine »guld-
korn«. I løbet af nul komma
fem fik han malet alle den
danske regerings embeds-
mænd røde, knaldrøde,
hammer og segl-røde. For
Socialister, mister, det er
det, de gamle kommunister
og fallerde stalinister nu
kalder sig for at pynte på fa-
caden, helt det samme, som
da danske skraldemænd
kom til at hedde renovati-
onsarbejdere. Hr. Adjunkt-
en burde vide: at man sætter
ølse for og ølse bag, pølsen
beholder dog sin smag.

Hr. Eks. redaktøren bur-
de vide: at Berlinmuren er
faldet og de fleste østeuro-
pæiske folk er kommet ind i
vor tid, den store russiske
bjørn er blevet en lille log-
rende hundehvalp, der prøv-
er at indsmigre sig, for at få
et kødben.

Hr. Folketingsmanden
burde vide, (og det ved han
også, helt ned i Butterflyen),
at den sorte, sorte konserva-
tisme er lige så meget på re-
tur som kommunismen:
Jern-ladyen i England er sat
fra bestallingen og Ó.B.'s
elskede apartheid synger sin
svanesang i Sydafrika. I Ir-

land har Jan Paisley skreget
sig så hæst og leget inkvisiti-
on så længe, at der gror mos
på ham. Fjenderne er imagi-
nære og vennerne med, der
er ikke rigtig nogen vind-
møller at slås med mere. Så
hr. Ó.B. er desperat, han
må mønstre sine reserver,
men der er ingen. Kun et
eneste kort har han på hånd-
en, så det kort spiller han ud
og ser sig sejrstolt om. Nu
har man vel nok cementeret
sin popularitet — eller har
man — jo da! Árni griner og
hr. Johannesen smiler an-
strengt, men vi, der sidder
foran skærmene, er lige ved
at få kvalme, sådan skamm-
er vi os over at høre til sam-
me dyreart, som vort lands
repræsentant uddatil.

Men der kommer mere,
nu er det embedsmændene
ude på Tinganes, der er
skyld i hele udenlandsgæld-
en. Også disse stakkels sag-
esløse har i dagens løb fået
klasket en borte rød maling i
fjaset af den »store« guru,
så kan de bedre bruges til
skydeskiver for vanviddets
vildfarne dart-pile, dels ses
rødt og orange så godt, det
har vi alle vidst længe,
ihvertfald lige siden Knud
Lauritsen lod sine »Dan. og
Reefer« skibe male røde,
som en ekstra — sikkerheds-
foranstaltning ved sejldes
mellem drisen ved Grøn-
land og til nu, hvor det er
lov at alle bøjer, rednings-
dragter, gummibåde o.s.v.
er lysende orange-røde og
kan ses på lang — lang af-
stand dels er sådan en ens-
farvet skive lettere at ram-
me, og man kan så rart på-
stå, at man har ramt plet,
for der er ingen grænser, der
ingen tale om 10'ere
eller, 11'ere for slet ikke at
tale om forbriere.

Det hele er en stor udfly-
dende iøjnefaldende plama-
ge, som pilene preller af på,
og sidst, men ikke mindst,
så er sådan et gloende rødt
(grølskurtur) jo meget,
meget mere skræmmende
end en lam vatnisset sort el-
ler grøn smage.

Og skræmmende må de
sandelig være — umenne-
skelige — overmenneskelige
— og meget dygtige. At
tænke sig!!! Verden ifølge
Óli Breckman — ser således
ud: En lille flok pæne og
nydelige mennesker — stil-
færdige kontor-mænd og
ditto damer, viser sig at
være superskurke, uden
store geberder, har de 1.)
tømt landskassen, 2.) taget
milliard-lån i udlandet, 3.)
undermineret Sjóvinnu-

bankan og 4.) gennem en
hemmelig rørpost suget hele
kapitalen ud i havet, 5.) for-
plumret fiskeri-aftaler og al
samhandel med udlandet, 6.)
inficeret hele kloden med
computervirus, så fiskepris-
en faldt og olien steg, 7.)
stået ude på spidsen af
Tinganes og råbt »bøh« til
hele vor fiske-ridgdom, så alt
levende i havet er flygtet
langt væk — til Murmansk
eller Seydisfjord, ikke en
fisk tør nærme sig Færaerne
— for der bor de fæle røde
troldre, som forlanger løn
for deres arbejde og rimelige
arbejdsvilkår og — hold jer
fast sommetider har 2 jobs,
så grådige og væmmelige er
de, disse varulve — siger
Adjunkt, »Redaktør«
Folketingsmand og Lag-
tingsmand Hr. Óli, og han
ved besked.

Alt er disse embedsfolk
skyld i, de har kort og godt
»kørt« landet bankerot,
godt skuldet, uha, da, da
for nogle giganter, grå og
pæne og ufarlige om dagen,
selvlysende røde muldvarpe
om natten, for de kan vel
ikke have nået alt om dagen
mellem 9 og 17.

I sofaen sad han, jeg del-
er postkasse med og hugge-
de en hånd med 2 strakte
fingre frem mod TV-
skærmen og nu kom så hans
kommentar: »Jah, jah, jah,
hetta er gammalt, David er
ørein og tað er so synd i Go-
liath stakkalinn«.

Men nu har vi så fået pla-
ceret både ansvar og skyld
og så ved vi også, hvad det
er, der får himmelen over
Tórshavn til at flamme rødt
i dagningen, det er slet ikke
S.E.V. endnu mindre den
»lysende intelligens« hos
»de tunge drenge« Torden-
skjoldes soldater i Havn, de
snorker under tunge tåge-
skyer og har slet ikke opdag-
et, at grunden under dem er
gennemhullet som en sveit-
ser-ost og det må være gen-
nem disse lækager, at alle
fiskene og pengene er sivet,
eller rettere fossen, for det er
jo sket på meget kort tid!
Nej, nej min sjæl vander
sig: »Hjælp mig Madonna,
du dejlige mø, hvis ikke du
kan det, så hjælp mig at dø«
for nu falder mine ører af.

Min bøn blev hørt, for nu
sendte Árni sin Joker ind,
ganske vist i et andet studie,
var han alligevel lidt bange
for det han troede, denne
Joker kunne finde på, var
det lidt af en sort hest, som
måske slet ikke ville synges
samme pladder-melodi?

Ja, hun kom, hun sad

der, med begge ben på jord-
en, med velmoduleret stem-
me og helt uden billig patos,
fremsatte hun sine syns-
punkter, sin vurdering. Det
var en lise for sjæl og krop,
at høre, at der dog var en
af vore politikere, de for-
stod sagens alvor. Selvfølg-
elig snakkede hun selvstyres-
politik, det skylder hun sine
vælgere, sin flok, og selv-
følgelig kunne vi ikke følge
hende i alt hvad hun sagde,
men det er heller ikke det jeg
vil fremhæve, men måden,
den stillfærdige renfærdige,
civiliserede måde, det var
blid balsam til vor fortviv-
else at høre, at det kan lade
sig gøre, at få sin politik,
sine meninger frem uden at
blive billig, usaglig eller
poppet.

I dag snakker jeg slet ikke
om, hvilken politik der skal
føres, men om at få lidt af
den ånd tilbage, som også
må have hersket på disse
øer, dengang man skulle
sige: »det ærede medlem«,
»den højtærede minister«,
da man slækkede på det
krav, slækkede man også på
kravet om disciplin og —
navnlig — selvdisciplin, det
blev en yndet sport at stå på
tingets talerstol og smide
skidt i hovedet på hinanden.

Hver eneste finanslovs-
debat f.eks har, i de mange
år jeg har lyttet, kørt af
sporet, i stedet for at holde
sig til det givne emne, har
man brugt alle dagtimerne
til at grave gammelt nid og
nag op af jorden og frem af
arkiverne og kaste det efter
alle de andre, og først langt
hen på morgenstunden er
man nået den bestemte grad
af træthed, at man fik nogle
tal på bordet, og i løbet af
ingen tid, jaskede man så fi-
nansloven igennem, for nu
trængte man til at se dyner,
nu var alle så slagtrætte og
sløve, at alt kunne lade sig
gøre. Men under hele denne
vanskelige krise, har man
ikke en eneste gang hørt
vores lagmand bruge den
slags metoder, saglig har
hun været, rolig, velovervej-
et har hun svaret og det
gælder også fru Helena
Dam, og når vi nu tænker
tilbage, hørte vi så nogen-
sinde Fru Karin Kjølbro
tage rigtig led i det usmage-
lige rivegilde, eller nogen af
de andre kvindelige ting-
medlemmer for den sags
skyld — nej — tankevæk-
kende ikke? Men lad mig
blive færdig med vrøvleren
fra 1.2.93, han der udlever-
ede sit land til det danske
grin, han der fik det sidste

ord, den aften, han, hvis
ord fik lov til at stå uimod-
sagt, (hvorfor i grunden).
Jo, for nu dæmpedes lys-
ne, Sprechstallmeister Árni
Gregersen troede han havde
gjort sin skyldighed: »send
in the clowns« forestillingen
sluttede. Gå nu nat Føroya
Folk og gå nu stille hjem.
Salomi har danset sin dans,
de 7 slør er dalet til jorden
og ligger som en bunke
gamle klude for fødderne af
»the king off Butterfly«, på
sølvfadet ligger Føroya Folk
og forbløder. De gode
græder og de onde ler, hvo-
ingen begner kun torne gro.
Frustrationen holder søvnen
borte, det er så koldt der-
ude, kyndelmisse slår sind-
kunde, overmåde hvas og
hård, man må forberede sig
åndeligt på den flodbølge
som må komme efter dette,
og den kommer og forsøger
at vælte os ned fra klipper-
ne, men først kommer der et
håbende sprint fra lille
Viktor Andreassen, I ved
ham, de gamle redaktør,
»der tør, hvor andre tier«,
ham, Dan Kleins store idol.
Han sidder stadig dernede i
»Viktors stue« og sprutter
gift og galde fra sig — ja-
men — lad dog den gamle
mand sidde der og hvæse og
vrisse — Herregud, han kan
ikke andet, Gud hjælp
ham, Amen! Og dog —
— hvorfor er han så vred på
de islandske mænd? »De er
seks-gale og fordrukne«,
sprutter det ud af en meget
krakeleret facade — Jamen
bette Viktor dog, var de is-
landske piger slet ikke impo-
nerede af Deres strittende —
— overskæg — f. eks? Var
de for godt vant? Ville de
hellere holde sig til deres
egne granvoksne mænd.
Hvorfra har de den forestil-
ling, at »islandske mænd er
seks-gale dumme og fordruk-
ne, og at færingerne er vær-
re!! lad dem sejle deres egen
sø: sådan nogenlunde var
visdoms ordene.

Hvorfor og hvornår var
den mand så langt væk fra
København byret og sine
vante omgivelser??

Ruth Staff